

SRBI NA JASENOVACKOME POPISU

U antifa shvaćanju povijesti i partizanski zločini postaju ustaški

Prezime:	Ime:	Ime oca:	Rođen/a:	Općina rođenja:	Mjesto rođenja:	Narodnost:
ROMČEVIĆ	LJUBA	MILE	1937	VOJNIĆ	DONJA BRUSOVAČA	SRPKINJA
				Stradao/la: OD USTAŠA*	God. smrti: 1942	
KORDIĆ	ĐUJA	JAKOV	1914	JANJIĆ	ĐURO	KRSTIVOJ
						1901*
						DONJI KUKURUZARI
						PREVRŠAC
						SRBIN
						God. smrti: 1943*
						Stratište:
				Stradao/la: OD USTAŠA*	God. smrti:	
				Logor: STARA GRADIŠKA*	Stratište:	
JANJIĆ	ĐURO	KRSTIVOJ		ČURGUZ	STEVО	1907
						KOZARSKA DUBICA
						SRBIN
						God. smrti:
						Stratište:
				Stradao/la: OD USTAŠA*	God. smrti: 1943*	
ŽIVKOVIĆ	TEODOR		1888	JOVANIĆ	PERSA	1904
						PRIJEDOR
						PRIJEDOR
						SRPKINJA
						God. smrti: 1944*
						Stratište:
				Stradao/la: OD USTAŠA	God. smrti:	
				Logor:	Stratište:	

Pišu:

M. KOIĆ i NIKOLA BANIĆ

Prema stanju početkom veljače 2018. godine na popisu se nalazilo 48.226 navodnih srpskih žrtava. To je skoro 58 posto svih žrtava prema trenutačnom stanju popisa, ali samo oko 7 posto od mitskih 700.000. Analizom podataka s popisa mogu se dobiti vrlo zanimljivi rezultati koji pokazuju kako se vjerojatno s teškom mukom došlo i do ove rezervne inačice jasenovačkoga mita. Podaci o srpskim žrtvama vrlo su manjkavi jer

nedostaje više od 10 posto svih podataka, tj. u rubrikama je desetina praznih polja, a još u skoro 5 posto slučajeva podatci su od samih autora popisa označeni kao nepouzdani. Pri tome su iz analize izuzeti podatci o nacionalnosti jer je to bio glavni kriterij za izdvajanje osnovne skupine podataka. Međutim, u 733 slučaja podatak o nacionalnosti označen je od samih autora popisa kao nepouzdan. Stvarna pouzdanost podataka o nacionalnosti može se procijeniti na primjeru Đure Kalembera, Srbina iz Korenica u Lici, tj. prema napomenama radi se o Židovu iz Srijemske Mitrovice, a dalje u tekstu bit će prikazani i neki drastičniji primjeri.

Od šestina do polovine

Veliki broj analiziranih podataka o Srbima s jasenovačkoga popisa nepoznati su ili nepouzdani. Neki su podatci manje bitni za identifikaciju žrtava od drugih pa njihov nedostatak ili nepouzdanost manje utječe na ukupnu pouzdanost podataka s popisa. Međutim, vrlo je problematično kada nedostaju ili su nepouzdati neki vitalni identifikacijski podatci. Primjerice, prema stanju popisa početkom veljače 2018. kod 7.539 navodnih žrtava nije bilo navedeno očevo ime, u 116 slučaja navedeno je žensko ime kao očevo, a kod još 4.888 slučaja očevo ime bilo je ozna-

Autori su u nedostatku stvarnih srpskih žrtava na popis stavljali strade u njemačkim i srpskim logorima, poginule partizane, ali i one koje su ubili partizani. Vidi se koliko je šuplja priča o desetcima, stotinama tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Da je to istina, teško bi bilo naći živoga Srbina na 100 km od Jasenovca

čeno kao nepouzdan podatak. To je više od četvrtine ovih vitalnih podataka koji u ovom slučaju nedostaju ili su nepouzdani.

Međutim, varaju se oni koji misle da su ostali podaci bar nešto bolji. Primjerice, prema jasenovačkom popisu neki očevi žrtava imaju unikatna srpska imena Zelenko, Pirit, Slak, Striko, Špica, Šuntro i Šiljo. Slično je i s podatcima o godini rođenja. Bez navedene godine rođenja je 1.422 navodnih srpskih žrtava, a isti podatak je označen kako nepouzdan u 12.903 slučaja. Sveukupno to je 14.325 navodnih srpskih žrtava bez podataka o godini rođenja ili s nepouzdanim podatcima (30 posto). Uz ime i prezime, očevi imen, godina i mjesto rođenja su vitalni identifikacijski podaci. U jasenovačkome popisu veliki broj tih podataka nedostaje ili su označeni kao nepouzdani. U slučaju navodnih srpskih žrtava oko 17 posto ih nema bar jedan od vitalnih identifikacijskih podataka. Kod velikoga broja navodnih žrtava bar jedan od vitalnih podataka je od samih autora popisa označen kao nepouzdan. Ako se tome dodaju i navodne žrtve kod kojih je navedeno da su nestali i oni kod kojih je logor u kojem su stradali označen kao nepouzdan podatak ili je navedeno da su otjerani, stradali u direktnom teroru ili na nekom drugom mjestu, to je još oko 38 posto svih Srba s popisa. Sveukupno kod oko 55 posto navodnih srpskih žrtava nedostaju vitalni identifikacijski podaci i podaci o logoru tj. o mjestu stradanja ili su takvi podaci označeni kao nepouzdani ili su kontradiktorni. Znaci više od pola podataka o Srbima stradalim u Jasenovcu i Staroj Gradiški dvojbeno je. Mnogo toga nedostaje, a na kraju ispada kao da ima i viška. Stječe se dojam kao da je popis sastavljan po dogovoru iz poučne priče o tri polovice - 'Pola meni, pola tebi, a pola Bagi'.

Srbi s dna kace

Podaci o nacionalnosti u jasenovačkome popisu vrlo su dvojni i podložni promjenama već prema potrebi povećanja broja žrtava pojedinih nacionalnosti. Kakva je uvjerenost tih podataka, može se vidjeti kod ovih 'Srba' s jasenovačkoga popisa: Ivan Pacina iz okolice Čaglića kod Požege, Franjo Črvenko iz Tuzle, Franjo Pačar iz Bjelovara i Vjekoslav Lučić iz Žepča. Kod sve četvorice se kao ime oca navodi tipično 'srpsko' ime Franjo. Primjerice, otac Srpskinje Štefice Selak zove se Stjepan, a na popisu ima još pravih 'srpskih' imena s dna kace kao Antun, Florijan, Imbro, Jozo, Jure, Karlo, Krešo, Mate, Rudolf, Stipe, Šime, Tin, Valent, ali i imena starih srpskih vladara kao primjerice Mehmed. Slučajnosti su moguće, no ako su prečeste, pitanje je radi li se o slučajnostima.

Bata i udarna brigada

Bilo bi zanimljivo znati kako je u 32 slučaju gdje nedostaju očevi imen, godina i mjesto rođenja utvrđeno da se radi o žrtvama ili o stvarnim osobama. Čuda tu tek počinju jer unatoč tome što nedostaju baš svi vitalni identifikacijski podaci, kod petero iz te skupine (16 posto) točno je određeno stratište na kojemu su ubijeni, premda je stratište navedeno tek kod oko 4 posto svih Srba s popisa. To znači da se bolje može odrediti točno mjesto smrti kada se ne zna o kome se radi. Takva znanstvena inverzija moguća je u mašt, ali ne i u stvarnosti. Bilo bi pretjерano navoditi sva 32 imena i prezimena, ali kao ilustraciju dovoljno je spomenuti Milen-

Neki od 'Srba' s jasenovačkoga popisa su Ivan Pacina, Franjo Črvenko, Franjo Pačar i Vjekoslav Lučić iz Žepča. Kod njih se kao ime oca navodi tipično 'srpsko' ime Franjo, na popisu ima još 'srpskih' imena kao Antun, Florijan, Jure, Karlo, Krešo, Mate, Stipe, Šime... ali i imena starih srpskih vladara kao primjerice Mehmed

ka Popovića kod kojega se u napomenama navodi da se radi o komesaru 1. proleterske brigade iz Srbije. Zanimljiv je taj jasenovački jin i jang. Autori su bez problema pronašli i na popis stavili ljude bez ikakvih identifikacijskih podataka, a za komesara brigade i to još proleterske nisu uspjeli saznati ništa osim imena i prezimena, pa čak ni točnu godinu stradanja. Od petero kod kojih je navedeno stratište, spomenut ćemo samo Batu Veselića, a kako uz taj nadimak i prezime nije navedeno mjesto rođenja, ne možemo znati je li to kandidat za irealnoga Batu Beogradskog spomenutog u jednom od prijašnjih tekstova.

Izravni teror istine

Drugi veliki problem u popisu je kod 'nacija smrti' jer se u 1.287 slučajeva navodi nestao/nestala, a u još dodatnih 813 slučaju to se navodi u napomenama jasenovačkoga popisa. Sveukupno kod 2.100 Srba navodi se da su nestali ili da im je sudbina nepoznata. Primjerice, jedan od 'nestalih' je Dimitrije Abramović kod kojega nije navedeno očevi imen, godina i mjesto rođenja. Jedini izvor ovih identifikacijskih nedostatnih podataka su Narodne novine iz 1951. godine. Po kojim se kriterijima ovakvi nestali nalaze na popisu osim da popune broj? Uz to je kod još 1.205 navodnih srpskih žrtava način smrti označen kao nepouzdan podatak. Kod dijela nestalih navode se alternativna mjesta smrti primjerice Kozara, Zemun, ali i NOB tj. stradali u partizanima. Primjerice, kod Stevana Grahovca se navodi da su ga ustaše ubili 1942.* godine u Jasenovcu*, ali u napomenama piše da je poginuo u NOB-u 1943. godine. U napomenama jasenovačkoga popisa se kod 39 srpskih žrtava navodi da su strijeljani, a kod 14 se navodi i mjesto strijeljanja. Četvero je strijeljano u Banjoj Luci, isto toliko i u Zemunu, dvoje u Vukovaru, a ostali širom ND Hrvatske i svi se, unatoč tome, nalaze na popisu. Kod 39 srpskih žrtava u napomenama se kao alternativno mjesto smrti navodi zatvor, a u 18 slučajeva specificira se koji zatvor pa je tako četiri puta naveden zatvor u Šipovu, po tri puta Bjelovar, Osijek i Bosanska Kostajnica, dva puta Banja Luka, a jednom Kozara, Nova Gradiška i Zenica. U napomenama kod 110 srpskih žrtava navodi se da su otjerani. Kod većine nije objašnjeno kamo su otjerani, ali primjerice kod Jovana Počuće piše Jadovno, kod jedne skupine Prebilovci kod Čapljine, a primjerice kod Janka Čuturila Došen Dabar na Velebitu. Kod 96 srpskih žrtava navodi se da su stradali u direktnom teroru. To je prema mjestu stradanja vrlo heterogena skupina. Samo kod 22 žrtve se u napomenama uz sintagmu o stradanju 'u direktnom teroru' navodi Jasenovac, Stara Gradiška ili Mlaka kod Jasenovca. U sedam slučajeva se uz smrt 'u direktnom teroru' navodi da su nestali, kod troje piše 'nepoznato', a u jednom slučaju se kao ubojice navode Nijemci. U 32 slučaju se navodi mjesto stradanja koje nema veze s Jasenovcem ili Starom Gradiškom. Najčešće se radi o Malom Grđevcu kod Grubišnoga Polja te o mjestima blizu Siska tj. u okolici Petrinje i Sunje, zatim u Gorskom kotaru ili o mjestima u zapadnom dijelu Bosne gdje je bila jača aktivnost komunističke gerile. Kod više od 900 srpskih žrtava u napomenama se navodi neko drugo mjesto smrti, a najčešće su

to logori. Često se navode mesta izvan Hrvatske, primjerice Auschwitz ili samo države Njemačka i Norveška. Od stranih logora najčešće se navodi Zemun, tj. vjerojatno logor Sajmište 245 puta. Od mjesta u ND Hrvatskoj najčešće se navodi Šisak 262 puta, zatim Jadovno i Gospić zajedno 158 puta te Kozara 80 puta. Stradanje u NOB-u se navodi 4 puta, a stradanje tijekom deportacija 11 puta. Iz priloženih primjera se vidi da se na popis stavljalo i veliki broj onih čija smrt nema nikakve veze s Jasenovcem i Starom Gradiškom. I to su sve podaci uzeti iz samog popisa bez dodatnih provjera ostalih izvora, a to ukazuje da toga mora biti puno više.

Ustaše partizani

U rubrici 'stradao/la' u popisu uglavnom piše 'od ustaša', ali u 120 slučajeva ne piše ništa, a kao uzrok smrti uglavnom je 'umro/la'. Međutim, kod primjerice Sime Trivića u napomenama se navodi da je stradao u Zemunu pa to znači da nije mogao stradati u Jasenovcu ili Staroj Gradiški. Kod 19 navodnih žrtava s jasenovačkoga popisa podatak da su stradali od ustaša* označen je zvjezdicom kao nepouzdan, a u napomenama piše da su stradali od Nijemaca, kao partizani ili od partizana. Primjerice, prema napomenama od Nijemaca su stradali Mile Čavić, Vlado Đukić, Rado Mijatović, Ljuban Milić i Ana Romčević. Kod nekih se u napomenama popisa može vidjeti da su stradali u njemačkim logorima. Primjerice, Ljuba Vlaisavljević stradala od teške povrede na prisilnom radu u Njemačkoj, Đuja Kordić u logoru Dachau, Đuro Janjić u logoru Mauthausen, Stevo Babić takoder u Mauthausenu (pogrešno se navodi Mathausen), Ljuba Romčević u Linzu. Prema napomenama Đuro Goronja i Dušan Glušac stradali su od Nijemaca u Zemunu, ali to bi moglo značiti i da su stradali od Srba u logoru Sajmište. Mile Orlić iz okolice Cazina stradao je 'u direktnom teroru' kod Glamoča. S obzirom na međusobnu udaljenost tih mesta može se prepostaviti da se radi o poginulom partizanu ili četniku. Kod Milovana Gvoždenovića nema sumnje da se radi o stradalome partizanu jer u napomenama izrijekom piše 'poginuo u NOB'. Najzanimljiviji je Pero Zekanović kod kojega piše 'ubijen od partizana'. Znači autori su u očitome nedostatku stvarnih srpskih žrtava na popis stavljali stradale u njemačkim i srpskim logorima, poginule partizane, ali i one koje su ubili partizani. Izgleda kao da su u njemačkim i srpskim logorima ustaše bili hiperaktivni, a prema potrebi i partizani postaju ustaše. Znači u antifa shvaćanju

povijesti i partizanski zločini postaju ustaški tj. hrvatski. Očiti manjak stvarnih žrtava vjerojatno je primorao sastavljače popisa da na popis trpaju i poginule partizane pa čak i njihove žrtve. To daje potpuno novi smisao onoj srpskoj o skupljanju s koca i konopca.

Jasenovac u polarnome krugu

U rubrici 'logor' kod 4.162 slučaja su Stara Gradiška i Jasenovac označeni kao nepouzdan podatak. U napomenama se kod

Prema popisu početkom veljače 2018. kod 7.539 navodnih žrtava nije bilo navedeno očevi ime, u 116 slučaja navedeno je žensko ime kao očevi, a kod još 4.888 slučaja očevi ime bilo je označeno kao nepouzdan podatak. Prema jasenovačkome popisu neki očevi žrtava imaju unikatna srpska imena Zelenko, Pirit, Slak, Striko, Špiča, Šuntro i Šiljo

velikoga broja može vidjeti da su nestali. Kod nekih kao Danica Trivunčić navodi se da su nestali i država nestanka npr. Norveška ili je samo navedeno Norveška kao kod Stanka Neimarevića i Alekse Kandića. Kod nekih, primjerice Đuje Vučković, u napomenama piše Njemačka. Kod Bože Mićanovića se u napomenama navodi Jadovno, a kod Bože Đukića (Stjepana) Gospić. Kod Ilijе Kojića navodi se Jastrebarsko, isto i kod Jovana Munižabe uz dodatak 'umro'. Aleksandar-Aco Golo iz okolice Mostara ima u napomenama navedeno da mu je sudbina nepoznata. Ako mu je sudbina nepoznata nevjerojatno je da se nalazi na popisu. Kod nekih se navodi da su stradali na Kozari kao Andža Kos i Bosiljka Čolić ili

preciznije 'u zbjegu na Kozari' kao primjerice Đuja Stijak. Kod Eve Pušić navodi se 'strijeljana u Vukovaru'. Kod 'Srbina' Ivana Barišića iz Stoca piše 'Ivan-Beg(ovina), Rakitna, poginuo'. Nije navedeno očevi ime, ali ne bi bilo čudno da se u ovom slučaju radi o nekom starom srpskom imenu kao primjerice Hrvoje. Kod Joke Zorić, Jovanke Golić i Jovanke Jokić se navodi Šisak, a primjerice kod dvojice Jovana Ugrenovića i Vukovića u napomenama se navodi Zemun. Kod Alekse Gajića piše da je umro u Zemunu. Znači, bez obzira na okolnosti toga 'umiranja', nije mogao biti ubijen u Jasenovcu. Povrh svega, u osam slučajeva se kod navodnih žrtava uopće ne navodi u kojem su logoru stradali. To su Ana Pavlović, Milko Borojević, Persa Jovanić, Darinka Jovanić, Jovo Popović, Teodor Živković, Stevo Ćurguz i Simo Pavlović. Kod zadnje dvojice nije navedena ni godina smrti, a samo u jednom slučaju je navedeno očevi ime. Autori popisa uopće se nisu zamarali navođenjem takvih sitnica kao što je logor u kojem su stradali. Može se postaviti pitanje radi li se tu o ignoranciji, neznanju ili o prikrivanju istine? Ovih osmero se ni po kakovim kriterijima osim antifa/političkim ne mogu naći na jasenovačkom popisu. Znači na popisu se nalazi 4.170 navodnih žrtava nepoznate sudbine, nestalih, stradalih u zbjegu na Kozari, stradalih stotinama pa i tisućama kilometara daleko od Jasenovca od obala Dunava do polarnog kruga i sve je to stavljeni na jasenovački popis.

Stratišta od Dachaua do Sajmišta

U rubrici 'stratište' upisan je samo 2.021 podatak tj. samo kod 4 posto svih srpskih žrtava s mrežnog jasenovačkog popisa navodi se stratište na kojem su navodno ubijeni. Primjerice prema podatcima iz mrežnog jasenovačkog popisa na vjerojatno najpoznatijem stratištu iz jasenovačkog mita Donjoj Gradini ubijene su 434 osobe, a od toga je 327 Srba. To je više od tisuću puta manje Srba od brojki iz srpskih propagandnih pamfleta.¹ Međutim kod 153 navodne srpske žrtve ti su podatci označeni kao nepouzdani. Znači, autori popisa su gotovo polovicu podataka o srpskim žrtvama navodno stradalima u Donjoj Gradini sami označili kao nepouzdane. To naravno ne znači da je kod preostalih 174 Srba pouzdano utvrđeno stratište jer je ta brojka još uvijek za trećinu veća od podatka iz komunističkog popisa žrtava rata. Prema rezultatima komunističkog popisa Žrtve rata 1941-1945. u Gradini kod Jasenovca bilo je sveukupno 128 žrtava, od toga 5 umrlih

i jedan nestali.² Kao ilustracija uvjerljivosti tih podataka dobar primjer je Đuro Vujičić kod kojega su navedene tri različite godine rođenja (1884.* , 1877. i 1895.) s najvećim razmakom od 18 godina, dvije godine smrti, ali i dva različita mjesta smrti Jasenovac tj. stratište Donja Gradina i alternativno Stara Gradiška. Treba dodati da je prema podatku iz napomena stradao u Staroj Gradiški 1945. godine. Znači da je stradao 1945. godine u logoru koji je bio rasformiran na jesen 1944. godine.

U brojnim slučajevima se uz stratište Donja Gradina u napomenama navodi da su stradali u Zemunu. Premda nije precizirano, to vjerojatno podrazumijeva srpski logor Sajmište. Takvi podaci se navode kod Dušana, Mihajla i Milana Vukovića, svi iz sela Gornje Vodičevo. Zemun se navodi i kod Mirka Bundala, Milutina Đurića, Rade Janjića, Dragana Kolundžije, Stanka Kovačevića, Dušana Vraneševića te Marka i Ilijе Miljuša. Prema napomenama na Kozari, a ne u Donjoj Gradini stradali su: Pero Blanuša, Dragutin Jančić, Dragan Jančić, Uroš Pilipović, Cvijo Samac, Simo Samac, Mile Stijak, Milorad Stijak i Gojko Šurlan. Prema napomenama u Pakracu su stradali Danica, Draginja, Ljuban, Miljka, Radojka i Vida Janjić. U logoru Dachau stradao je Stevan Galogaža, a u Jadovnom Milan Kajmaković. Podatci o žrtvama s dva ili više mesta smrti za istu žrtvu mogli su biti uvjerljivi u totalitarnom komunističkom sustavu kada se za drukčije mišljenje dobilo sjekicom u glavu, ali u demokraciji se, ma kakva god ona bila, ovakvi podaci odbacuju kao neznanstveno smeće.

Nova priča, a Gradiška Stara

Prema Miletiću likvidacija logora Stara Gradiška počinje već od početka jeseni 1944. godine.³ Zatočenici se transportiraju u Jasenovac i Lepoglavu, a u logoru Stara Gradiška ostalo je oko 100 logoraša radi održavanja. U jasenovačkom popisu je 240 navodno stradalih 1945. godine u logoru Stara Gradiška, a od toga polovica su Srbi. Prema starosti 41 žrtva je maloljetnik, a među njima je 26 djece do 14 godina starosti. Od 121 navodne srpske žrtve čak je 58 žena i 29

maloljetnika. Već ti podaci su u potpunom neskladu s Miletićevim navodima. Još je zanimljivo da su kod Srba 22 navodne žrtve iz tog razdoblja djeca do 14 godina starosti, a među njima je polovica predškolske dobi. Djeca svakako nisu bila zadržana u Staroj Gradiški zbog održavanja pa je ta priča vrlo

Kako je u 32 slučaja gdje nedostaju očeviime, godina i mjesto rođenja utvrđeno da se radi o žrtvama ili o stvarnim osobama. Kod 19 navodnih žrtava s jasenovačkoga popisa podatak da su stradali od ustaša* označen je zvjezdicom kao nepouzdani, a u napomenama piše da su stradali od Nijemaca, kao partizani ili od partizana

neuvjerljiva. Ako su i stradali negde u blizini s obzirom na okolnosti nevjerojatno je da bi se to moglo povezati s logorom koji mjesecima nije bio u funkciji. U napomenama se kod Milana i Dragutina Savića, te kod Đorda i Dušanke Radenović navodi da su nestali. Kod Jelene Sekulić navode se dve alternativne godine smrti i sukladno tome dva načina smrti, a kod Save Ivanovića osim alternativne godine smrti navodi se i da je poginuo*, ali zanimljivo da je on jedan od rijetkih kod kojega ne piše da je stradao od ustaša. Trogodišnja žrtva Radojka Pucar je navodno iz sela Glušci kod Metkovića. Do kapitulacije Italije 1943. godine Metković

i okolica bili su u tzv. Drugoj okupacijskoj zoni.⁴ U toj zoni talijanski fašisti su imali svu vlast i nisu dopuštali djelovanje hrvatske vojske. Da su ustaše nakon kapitulacije Italije htjele ubiti nekoga iz okolice Metkovića, sigurno ga ne bi transportirali stotine kilometara sve do Jasenovca ili Stare Gradiške. Partizani su pokazali kako se u takvim slučajevima učinkovito može iskoristiti blizina mora i krških jama za uklanjanje tragova zločina. Trogodišnjaci su i Momir Nikić i Mirjana Minić, a zatim prema starijima slijede Milinko Bosiočić, Mira Aleksić, Milka Toljagić, Ostoja Todorović i Miloš Aleksić svi predškolskog uzrasta. Zatim po starosti slijede: Mirko Toljagić, Koviljka Bosiočić, Danica Sekulić, Nada Jovanović, Vukosava Obradović, Vlado Sladojević i Mara Sladojević. U skupini do 18 godina starosti ističe se Petar Grubor iz Splita za kojega je u jednome od prethodnih tekstova pokazano da se radi o lažnoj jasenovačkoj žrtvi, ali ni ostali ne djeluju uvjerljivije pa je tako, primjerice, Stevo Kaloper strijeljan u Staroj Gradiški, a prema napomenama ubijen u Jasenovcu. To nisu znanstveni podaci već najblaže rečeno čisto nagađanje. Nije bolja situacija ni kod navodno odraslih žrtava. Primjerice, Milica Meljin je strijeljana 1945. godine u Staroj Gradiški, a prema napomenama ubijena je u Marincima 1944. godine. Marinci su mjesto između Vukovara i Vinkovaca, a 1944. godine u Srijemu su se vodile žestoke borbe. Stojan Buhač iz Jablanca kod Jasenovca je nestao, a dvojba oko očevog imena Andrija*/Jovan ukazuje da se vjerojatno nagađalo u stilu *ako-prođe-prođe*. Najbolji pokazatelj vjerodostojnosti podataka o 121 srpskoj žrtvi iz Stare Gradiške 1945. godine je Jelena Avramović-Perić iz Iriga u istočnom Srijemu. U napomenama popisa kod nje piše da je 'strijeljana u Tomićevoj akciji 1942.' godine. U ovom slučaju radi se o operaciji čišćenja istočnoga Srijema od komunističkih diverzanata koju je 1942. godine vodio Viktor Tomić. Znači da su se i stradali u akciji čišćenja terorista stavljali na jasenovački popis. Popunjavanje popisa navodnim žrtvama iz cijele ND Hrvatske pa čak i iz onih dijelova koji *de facto* nisu bili u dosegu hrvatskih vlasti pokazuje da je cijeli popis na vrlo klimativim temeljima. Sa sedamsto tisuća spalj su na osamdesetak, a ni ta brojka ne može izdržati sud vremena

Prema navedenim primjerima vidi se koliko je šuplja priča o desetcima tj. o stotinama tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Osim toga, da je to istina, teško bi bilo naći živoga Srbina na 100 km od Jasenovca.

- 1 <http://www.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=19284> 'Prema nekim procjenama, više od 360.000 ljudi, uglavnom Srba, ubijeno je i pokopano u Gradini.'
- 2 Savezni zavod za statistiku SFRJ, Žrtve rata 1914 - 1945. (Rezultati popisa), Beograd , 1966. str. 47 i 50
- 3 Antun Miletić, Koncetracioni logor Jasenovac 1941-1945., Dokumenta, Knjiga I, Narodna knjiga Beograd i Spomen-područje Jasenovac, 1986., Uvod
- 4 [https://hr.wikipedia.org/wiki/Rimski_ugovori_\(1941.\)](https://hr.wikipedia.org/wiki/Rimski_ugovori_(1941.))

